జన్మకో శివరాత్రి

ప్రయోజకులు

ఆయిల్ మిల్లర్స్ & డీలర్స్ అసోసియేషన్
సిద్ధిపేట.

అధ్యక్షులు	: శ్రీ మురంశెట్టి రాములు
ఉపాధ్యక్షులు	: శ్రీ కొమురవెల్లి దుర్గాప్రసాద్
కార్యదర్శి	: శ్రీ ఆర్. పశుపతి
సహాయ కార్యదర్శి	: శ్రీ శివ్వా శ్రీనివాస్ (నందిని)
కోశాధికారి	: శ్రీ దొంతుల రాములు

ఆదివారం హాయిగా గడపడం ఎలా?

బుర్ర బుట్టలో రంగు రంగుల ప్రణాళికలు రెక్కలు విప్పినట్టే విప్పి ముడుచుకుంటున్నాయి.

ముత్యాల్లాంటి ముగ్గురు పిల్లలు. ఇద్దరాడ పిల్లలు అక్షరాలా ఆడపిల్ల లయ్యారు. ఒక్కగానొక్క అబ్బాయి ఉద్యోగ పర్వములో.. మరో ఊళ్లో. ఎవరి సంసార సాగరం లోతుల్ని వాళ్లు కొలుస్తున్నారు. లంకంత కొంపలో లింగులిటుకు మంటూ ఇద్దరమే మిగిలాం.

"సర్కారు నౌకరీమీద సవాలక్ష ఊళ్లు తిరిగాం. పిల్లల భవిష్యత్తుకంటూ పైసా పైసా కూడ బెట్టి పెళ్ళిళ్లకూ, కాన్పులకూ ఖర్చు చేశాం. ఇప్పుడు సొంతూర్లో, సొంతింట్లో ఉంటున్నా ఏం లాభం? ఓ సరదానా? చచ్చుబండలా?" చెవిలో ఇల్లు గట్టుకుని కారాలు మిరియాలు నూరుతున్న ఇంటి

ఇల్లాలు సశీల సోది నా గుర్తింపులోకి రాక పోవడానికి బలమైన కారణముంది సుమా !

ప్రతి ఆదివారము ఏ సాహితీ సభలోనో, సంఘకార్యక్రమాల్లోనో ప్రసంగం వెలగబెట్టేందుకు సూర్యుని కంటే ముందే లేచి వెళ్లడం, సూర్యుడు అస్తమించాక గూటికి చేరడం నా కలవాటైంది. ఈ రోజు మాత్రం ఖాళీగా ఉంది. అదే కొరకరాని కొయ్యలాంటి సవాలైకూచుంది. ఆలోచనా లోచనాలింకా తెరుచుకునే ఉన్నాయి.

"మన పెళ్లై ముప్పయ్యేళ్లైంది. మరో మూడేళ్లలో రిటైరు కాబోతున్నారు. ఎన్నడన్నా సరదాగా మార్నింగ్ సినిమాకు తీసుకెళ్లారా?" టీ కప్పు అందిస్తూ చురక అంటించింది సుశీల.

హమ్మయ్యా! ఒక్క దెబ్బకు రెండు పిట్టలు.

"ఎన్నడో ఎందుకోయ్! ఈరోజే ఇప్పుడే ఝామ్మని మార్నింగ్ షో సిన్మాకెల్తున్నాం నడూ. వచ్చేప్పుడు స్టార్ హోటల్లో భోజనం. పదా!" ప్రకటన జారీ చేశా. సుశీల మొహం గుమ్మడి పువ్వులా విప్పారింది.

"నిజంగానా?" పదిహేనేళ్ల పడుచులా గెంతి, నా భుజంమ్మీద చెయ్యేసింది. కళ్లను కమ్మగా తిప్పేసింది. నుదుటి అనుభవ రేఖల మధ్య పావలాకాసంతటి కుంకుమ బొట్టు రూపాయి బిళ్లలా నవ్వింది. ఆనాటి రెండు బారల జడ నేటి మూడు వరుసల కొప్పుగా మారినా ఆకర్షణ ఏమాత్రం తగ్గలేదు.

"నిజమే తొందరగా తెమలాలి మరి!" బుగ్గలు నిమిరాను. అడ్వాన్స్ కాబోతుంటే ఆపేసి పక్కకు జరిగింది.

"ఆహా! జన్మకో శివరాత్రి లాగుందండీ!" లేడి పిల్లలా లోపలికి తుర్రుమంది.

అరెరే! నా వ్యాపకాల్లో పడి అర్ధాంగి నశ్రద్ధ చేస్తున్నానా? ముల్లులా గుచ్చుకుంది.

ఒకరినోటికొకరి మందించుకుంటూ కొబ్బెరి చట్నీతో ఇడ్లెన్లు తింటూంటే అరకులోయలో విహరిస్తూ, ఆవుపాల కోవా ఆరగిస్తున్నట్టుంది.

"చెల్లెమ్మా! వాడున్నాడా?" ఉరుముతూ ప్రత్యక్షమయ్యాడు ప్రాణస్నేహితుడు కపర్ది. దమ్ము దీస్తున్నాడు. గుండెలెగిరి పడ్తున్నట్టుంది.

"అదేమిట్రా ? అరఫర్లాంగు దూరంలో ఇల్లుంటే అంత స్పీడుగా పరుగెత్తుకు రావాలా? ఏం కొంపలంటుకుపోయాయనీ?" అంటూ సైగ చేశాను కూచొమ్మని.

" ముందిది తీసుకోండన్నయ్యా!" టీ కప్పు అందించబోయింది సుశీల.

"టైం లేదమ్మా. త్రివేణి ఎట్లెట్లో చేస్తుంది. మీ వదిన గాబరాపడి పోతుంది. మీరిద్దరూ ఉన్నపళాన బయల్దేరండి." దివాళా ఎత్తిన వ్యాపారిలా చేతులు పిసుక్కుంటున్నాడు. కుర్చీలో ముడుచుక్కూచున్నాడలాగే.

సుందరమైన భావాలకు అందమైన భాషను జోడించి కమ్మని కవిత్వం చెబుతాడు. కానీ వెధవకు మహా పిరికి. తన నీడకు తానే భయపడ్తాడు. త్రివేణి వాని కోడలు. నా కొలీగ్ రాజారాం కూతురు. కనపర్తి కొడుకూ, రాజారాం కూతురు ప్రేమపక్షులుగా ఎగిరొచ్చి వాళ్ళనో గూటికి పంపే బాధ్యత నా మీదుంచారు. కపర్తిని బెదిరించి, రాజారాంను అదరగొట్టి మూడుముళ్ళ కార్యక్రమం చేయించాల్సి వచ్చింది.

"అయ్యోపాపం! త్రివేణి నిండు చూలాలు. ఏమైందో ఏమో పదండి వెల్దాం. " అంటూ సాగదీసింది సుశీల.

బంగెనపల్లి మామిడి పానకములో బందనకల్లు పుడకలా .. ప్చ్.. ఉన్నొక్క రోజు..! బయలుదేరక తప్పలేదు.

తెల్లనివీ, నల్లనివీ అన్నీ పాలేనని నమ్మే కపర్తి పాతికేళ్ళు పశువైద్యశాలలో ఉద్యోగం వెలగబెట్టి సాధించిన ఒకే ఒక ఘనకార్యం-అబద్ధపు అనారోగ్యముతో తాను రిటైరై ఆ ఉద్యోగం తన పెద్దకొడుకిప్పించడం. అదే పెద్ద కొడుకు ఉద్యోగసాధన విజయవంతమవగానే ముడుపుగట్టిన ప్రేమ మూటను విప్పి మూడో పురుషార్ధ సాధనకై త్రివేణి మెడలో మూడుముళ్ళేశాడు. మూడు నెలల్లో గర్భవతిని చేసి అమ్మానాన్నల పర్యవేక్షణలో ఉంచేశాడు. వారం వారం వచ్చేవాడే కాని, ముప్పైరోజుల ట్రెయినింగ్ కోసం మూడ్రోజుల క్రితమే ముంబై ట్రయినెక్కాడు. చిన్న కొడుకు విద్యార్థి.

ఇహపోతే కపర్తి వియ్యంకుడు అదే నా కొలీగ్ మహారాజశ్రీ రాజారాం గారు తన వాదనా పటిమతో తిమ్మిని బమ్మి చేయగల ఏ.పి.టి. అంటే ఆడపిల్లల తండ్రి.

సర్వీసులో నాకంటే జూనియరైనా చాకచక్య ప్రదర్శనలో చాలా సీనియర్. తలకొరివి పెట్టే తనయుని కోసం ఎదురు చూస్తుంటే గంగ, యమున, సరస్వతులు వరుసగా పుట్టుకొచ్చారు. చివరి ఛాన్స్ త్రివేణి. ఎలాగూ ప్రేమించుకున్నారు గదాని పైసా కట్నం లేకుండా కన్నకూతుర్ని కపర్తి కోడలుగా పంపించి చేతులు దులుపుకున్న ఘటనా ఘటన దురంధరుడు.

కపర్తి ఇల్లు వనపర్తి అంగడి లాగుంది. రాజారాం దంపతులక్కడే ఉన్నారు. కాస్సేపు తర్జనభర్జన లయాక.. పురిటి నొప్పులని తేల్చారు ఆడవాళ్లు. ఆఘమేఘాల మీద నాలుగు ఆటోల్లో కపర్తి కాంపు, కామధేను నర్సింగ్ హోంకు మారింది. ఇంటి వద్ద మెలికలు తిరిగి పోయిన చూలాలు ఆస్పత్రి మంచంమ్మీద హాయిగా సేద దీర్చుకుంటుంది.

ప్రైవేట్ ఆసుపత్రి కాబట్టి నీట్‌గా, పసందుగా ఉంది. కాని ఏం లాభం? వచ్చీపోయే పేషంట్ల బంధువులతో వరంగల్ బస్టాండులాగైంది. మహిళామణులు మంచం పక్క నుంటే మగమహారాజులం వరండా పాలిష్‌బండల నునుపుదనాన్ని పరిశీలిస్తున్నాం.

ఆటోవాళ్ళు డబ్బులడుగుతున్నారు. కపర్ది చూపులు రాజారాం వైపు మళ్ళాయి. భావగర్భితంగా, నొప్పించక, తానొవ్వక, తప్పించుకు తిరుగువాడు ధన్యుడనే సంగతి తటాలున గుర్తుకొచ్చిందేమో.

"అరెరే! లేడి డాక్టరింకా రాలేదే! నేనెళ్లి తీసుకొస్తా" నంటూ చల్లగా జారుకున్నాడు.

కపర్ది జేబులో విశ్రాంతి తీసుకుంటున్న నాలుగు ఇరవై నోట్లకు రెక్కలొచ్చి ఆటోవాలాల చేతుల్లో వాలాయి.

ఇటు రాజారాం లేడీ డాక్టరుతో వస్తూంటే

అటు త్రివేణికి మళ్లీ నిప్పులు ప్రారంభం. ఆస్పత్రి దద్దరిల్లిపోతుంది.

"అంత గట్టిగా అరిస్తే మా హాస్పిటల్ టాప్ ఎగిరిపోద్దమ్మా!" లాంటి జోకులు కట్ చేస్తూ లేడీ డాక్టర్ ఏవేవో పరీక్షలు చేసింది. ఐదు నిమిషాల్లో ఆవిడ వాలకం పుల్లూరు బండ జారతలో పూనకం రాబోతున్న శివసత్తి లాగైంది.

"ఇది మొదటి కాన్పా?" అడిగింది గంభీరంగా. త్రివేణి తల్లి మలేరియా రోగిలా వణికిపోతూ పక్కకు తప్పుకుంది.

"ఔనమ్మా! మొదటి కాన్పే" అందుకుంది సుశీల.

"పేషంట్ మీ కూతురా, కోడలా?" మామూలు మూడ్‌లో కొస్తూ అంది డాక్టర్.

"పేషంట్ కీవిడ తల్లి, ఆవిడ అత్త."

"ప్చ్! నెల తప్పగానే డాక్టరుకు చూపించలేదా?" నవ్వు మొహాని కొచ్చింది. త్రివేణి తల్లి తల నేలకు వంగి పోయింది.

"ఐదో నెల్లో మేము చూపించి మందులిప్పించామండీ!" శ్రీమతి కపర్ది చెప్పేసింది.

"అమ్మో.. హమ్మో.. అమ్మమ్మా.. మ్మా!" నొప్పులకు తట్టుకోలేక పోతుంది త్రివేణి. కన్నతల్లి మొహం కలగూర గంపలాగైంది. పేషంటును లేబర్‌రూం లోకి పంపించి

"మందులైపోయింతర్వాత మళ్ళీ చూపించలేదా?" నిలదీసింది డాక్టర్. శ్రీమతి కపర్ది గూడా ఆందోళనగా సుశీలవైపు చూచింది.

"అవెన్నీ ఇప్పుడెందుగ్గానీ.." సముదాయించింది సుశీల.

"సర్సరే అర్థమైపోయింది.." అంటూ లేబర్ రూంలో కెళ్లింది.

మళ్ళీ మగాళ్లం బయట వరండా బెంచీ కతుక్కుపోయాం. పనిలో పనిగా ప్రపంచ రాజకీయాలు చర్చిస్తున్నాం. ఆడవాళ్లొక్కక్కరే లోపలి కెళ్లి వచ్చి చెవులు కొరుక్కుంటున్నారు.

రెండు గంటలు గడిచాయలా.

లేడీ డాక్టర్ పరుగులాంటి నడకతో బయటికొచ్చింది. మేమంతా చుట్టూమూగాం.

"అమ్మాయి తల్లిదండ్రులెవరూ?"

రాజారాం దంపతులు ముందుకొచ్చారు.

"కాన్పు కష్టమైపోయింది. వెంటనే పెద్దాపరేషన్ చెయ్యాలి. లేకపోతే ప్రమాదం."

"అయ్యోనా తల్లీ!" గొల్లుమంది తల్లి.

దైవ దర్శనానికి బయలుదేరి దారి తప్పి, దయ్యాలదిబ్బ చేరుకున్నట్టు కంగారుగా మొహాలు చూసుకున్నారు కపర్తి దంపతులు.

"ఐతే వెంటనే చెయ్యండి డాక్టర్" రాజారాం గొంతులో గురగుర.

"నా కోడల్ని కాపాడండి డాక్టర్" డాక్టరమ్మ చేతులు పట్టుకుంది శ్రీమతి కపర్తి.

"సరే ఆపరేషన్‌కో మూడువేలు, మందులు వగైరాలాకో రెండు ... ఓ ఐదు వేల రూపాయలు ముందు అడ్వాన్స్ కట్టండి."

ఆముదం తాగిన అవిటివాడిలాగై పోయాడు కపర్తి. "అంటే అడ్వాన్స్ కట్టేదాకా..."

"ఆపరేషన్ జరుగదు. త్వరగా ఆలోచించుకుని చెప్పండి." బొంగరంలా వెనుదిరిగింది డాక్టర్. ఆ ఊపుకు జడలోని రెండు మల్లెపూలు నేలరాలి నవ్వుకుంటున్నాయి.

"బావగారూ!" అదిరి పడ్డట్టుంది కపర్తి. "ఆ అడ్వాన్సేదో వెంటనే కట్టెయ్యండి."

"నేనా!" ఉలిక్కిపడ్డాడు రాజారాం. "ఐదువేలా? ఆన్ ది స్పాటా?" నోరు గుండుసున్నలా తెరుచుకుంది.

"ఔను. మీ కూతురేగదా! లేకపోతే ప్రమాదమట!"

రాజారాం మొహంలో రంగులు మారుతున్నాయి. వాలకం గంభీరమైంది.

" నా డొక్క చీల్చి డోలు వాయించినా దమ్మిడీ లేదు."

లేబర్ రూంలోంచి వచ్చిన శ్రీమతి రాజారాం కళ్ళ నీళ్ళు, కృష్ణా, గోదావరిలా ప్రవహిస్తున్నాయి.

"అయ్యో! మనమ్మాయి... మనమ్మాయండీ!"

కొంగుతో కళ్లద్దుకుంది. రాజాలాగున్న రాజారాం బేజారయాడు.

"ప్లీజ్ బావగారూ!" కపర్తి చేతులందుకున్నాడు.

"పుట్టబోయేది మీ వంశాంకురమే గదా! వెంటనే ఆటోలో ఇంటికెళ్ళి పట్టుకురండి."

చేతులు వెనక్కు లాక్కుని "పైగా ఇదొకటీనా?" అంటూ మూడు మూరలు వెనక్కి జరిగాడతడు.

వచ్చిపోయే వాళ్లు మా వైపు వింతగా చూస్తున్నారు.

"అదేంటన్నయ్యా?" శ్రీమతి కపర్తి కనుబొమ్మ లెగిరి పడినై. చెవుల రాళ్ల కమ్మలు చెమక్కుమన్నాయి. "మొదటి కాన్పు మీరే చేయించి తల్లీ బిడ్డను మా ఇంటికి చేర్చడం మీ బాధ్యత. ఇది అనాదిగా వస్తున్న సాంప్రదాయం. అమ్మాయిని కాన్పుకు తీసుకెళ్లాలనే ఇంగితజ్ఞానం లేదు. పైగా ఆస్పత్రి ఖర్చులు మా మీదే రుద్దాలనా?" దుదమదుమ లాడింది.

రాజారాం దంపతులు మొహాలు చూచుకోవడం తప్ప మూతులు కదపడం లేదు.

"అయ్యో! వీళ్లిట్లా మీన మేషాలు లెక్కిస్తుంటే అమ్మాయేమైపోవాలండీ?" సుశీల ఆందోళన.

"దయచేసి అడ్వాన్స్ కట్టండమ్మా. తర్వాత లెక్కలు చూసుకుందాం." వియ్యపురాలిని మొదటి సారిగా బతిమాలాడు రాజారాం.

"ఐతే ... ఇదీ ఓ రకమైన బ్లాక్ మెయిలింగన్న మాట!" కపర్తి పళ్లు పటపట లాడాయి.

అబ్బో! వీడిగ్గాడా రోషముందే!

"సార్సార్!" నావైపు తిరిగాడు రాజారాం.

"దయచేసి మీరన్నా చెప్పండి. నా...కూ..తు..రు.. ప్రాణాలు" గొంతు పూడుకు పోతుంది. కళ్లు జలపాతాలైనాయి.

... మాటల పుంజా చేష్టలుడిగి పోతుందే!

"చెప్పరా బాబూ : నువ్వే చెప్పు" కలహమంటే కాళ్ళూ చేతులు పిసుక్కునే కపర్తి కలికావతారమెత్తాడు. "అన్నింటికీ మేము నోరుమూసుక్కూచుంటున్నాం కాబట్టి అలుసైపోయాం. కన్న కూతురు కాన్పు కుందని తెలీదా పెద్దమనిషికి?"

"రాజారాం! అమ్మాయిని మొదటి కాన్పు కెందుకు తీసుకెళ్లలేదూ?" నిలదీశాను.

ఈ సంగతి తేలితేగాని ఆపరేషను కడ్వాన్సు వచ్చేలా లేదు.

అతని ముఖారవిందము కందగడ్డ లాగైంది. చేతి గుడ్డతో కళ్లద్దుకున్నాడు.

"అదీ... అది.. ఈరోజు అమవాస్య గదా! రేపు తీసుకెల్దామనుకున్నాను సార్!"

"నెలలు నిండకముందే తీసుకెళ్తే బాగుండేది వదినా! ఆడవాళ్లం మనమన్నా చెప్పాలిగదా!' ' శ్రీమతి రాజారాంను మందలించింది సుశీల.

ఆవిడ కనురెప్పలు పైకి లేచాయి. చూపులు నావైపు మళ్లాయి.

"మా వారి సంగతి మీకు తెల్సు గదన్నయ్యా!" అన్నట్టుగున్నాయాచూపులు.

"ఒరేయ్ కపర్తీ! ముందు నువ్వు డబ్బు తెచ్చి కట్టెయ్. తర్వాత ఆలోచిద్దాం." పురమాయించాను.

"అయ్యోదేవుడా! నా దగ్గరున్నదేదో బాంకు ఎకౌంట్‌లో ఉంది. ఈరోజు ఆదివారం గదా!"

త్రివేణి కేకలు మాదాకా వస్తున్నాయి.

అమ్మాయి అల్లాడి పోతుంటే వీళ్లు దెబ్బలాడుకుంటున్నారే! అనుకోని దేమన్నా జరిగిపోతే? నా గుండె గుడగుడలాడింది.

"డబ్బు కట్టేశారా? డాక్టరమ్మ కనుక్కురమ్మన్నారండీ!" నర్సు వయ్యారంగా వచ్చి అడిగింది.

న్యాయమూర్తి ముందు దోషుల్లా వియ్యంకుల చూపులు నేల కతుక్కపోయాయి.

ఇహ లాభం లేదు. మాటకారి రాజారాం పిసినారి తనం, కదలిక లేని కపర్తి భయం... అమ్మాయి ప్రాణాలతో చెలగాటం. అనుమానం, ఆందోళనలు, నా నరాల్లో కోకో ఆడుకుంటున్నాయి.

"నేను తెస్తానుండండీ." బయలుదేరబోయాను.

"కంగ్రాట్స్ సార్" మరో నర్సు మారథన్ పరుగుతో వచ్చింది.

"త్రివేణి ప్రసవించింది. ఆడపిల్ల సార్! తల్లీ పిల్ల క్షేమం సార్! నేనే అటెండయాను సార్!" అని బుద్ధిగా నుంచుంది. ట్రాజెడీకి తెరపడింది.

ఆశ్చర్యంతో మా మొహం చేటలయాయి.

"ఆహా! ఆదివారం, అమావాస్య లక్ష్మీదేవి మీ ఇంటికి నడిచొచ్చింది. అదృష్టమంటే మీదే బావా!" రాజారాం సంబరపడిపోతూ కపర్తి జేబులోంచి ఇరవైనోటు లాగి వార్త తెచ్చిన నర్సు చేతుల్లో వుంచాడు.

ఆంధ్రభూమి సచిత్ర వార పత్రిక
13 - 11 - 1997.